

1. LUB (8) *sb m*

sg N łub (7). ◇ [G łubu.] ◇ *I* łub(e)m (1). ◇ [L łubem. ◇ *pl N* łuby. ◇ *I* łubami.]

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI – XVII w.

bot. Korek, roślinna tkanka wtórna złożona z kilku warstw martwych komórek i spełniająca rolę ochronną, pospolicie zwana korą (cortex); cortex Mymer¹, BartBydg, Calag, Calep, Cn; suber Murm, BartBydg; cutis arborum Mącz; liber, philyra, torus, tunica Cn (8) : Suber. Lub álbo korek. Murm 107; Mymer¹ 19v; Suber, corcove drzewo vel corek, arbor vel arbustula quaedam vel cortex ejus, etc., lub, lyko BartBydg 152, 36b; Cutis arborum. Skorá ná drzewie/ Lub. Mącz 75d; Calag 398b; Calep [264a]; [Zbierają omieciny, co na tę stronę z łubu wypadają. LustrKrac I 11].

Wyrażenie: »powleczone łubem« (1): Corticosus – łubiaſty powliezoni [lege: powleczone] łubem. Calep [264]a.

[*Szereg: »skory albo łuby«: Skory álbo łuby ná drzewach ták się máią iáko kože álbo łupieże ná zwierzętach Cresc 1571 54.*]

a. [*Budka z łubu na wozie: Koniám ták y z fkórą pľom y wilkóm niechaľ/ Niedbaľem/ gdym pod łubem iák w kárećie iechaľ. Albertus B2v (Linde); á te koláľy nákryste byľy wľzyľtkie łubámi BielKron 1597 336 (Linde).*]

Synonimy: kora, skora.

Cf LUBIE